

d) Rekel sem, da imamo panjeve, kateri nimajo popolnoma rodovitne matice, ampak imajo le tako imenovano „trotovko“, to je, matico, katera zamore le trotovo zalégo zastavljati, zalége delavnih čebel pa ne.

Vsak čebelar je gotovo take panjeve že imel ali pa vsaj že videl. Zalega je v njih prav neredoma zastavljena, imajo samo trotovo zalego, katera pa ni samo v trotovske, ampak tudi v čebelne celice ali hišice zastavljena; ker so pa trotje večji, kakor delavne čebele, zato čebele celice delavcev podaljšajo, in tako se napravi v satéh tista gorata, grbasta in ostudna zalega, katero Nemci „Buckelbrut“ imenujejo.

Nastopi tedaj vprašanje: Ali se smejo panjevi, kateri take na pol rodovitne matice ali trotovke imajo, s panji, kateri imajo popolnoma rodovitne matice, brez škode zediniti?

Predno na to vprašanje odgovorim, naj povem, kaj me je večkratna poskušnja izučila.

Imel sem že pred več leti spomladi panj, kateri si ni mogel nič naprej pomagati. Pregledam ga, in zapazim, da je imel samo gorato in ostudno trotovo zalégo. Vedel sem dobro, da si ta panj sam od sebe nič opomogel ne bo. Kmalu potem, ko sem to zapazil, dobim, se vé da od družega plemenjaka, močnega prveca. Tega močnega prveca vsadim ali ogrebem v ravno ta panj, ki je imel samo trotovo zalego; mislil sem namreč, da bo potem vse v redu, ako tako naredim. Pa kaj se mi je prigodilo? Čebele so mi dobro matico, katero so s prvim rojem vred dobile, umorile, trotovko pa ohranile, in panj ni bil nič vreden, pozneje kakor poprej.

Primerilo se mi je tudi, da sem panj, ki je imel trotovko, naveznil na močni panj z dobro matico, naredil sem pustoto, pa nastopil je med čebelami obeh panjev boj, da je bilo groza!

Doživel sem tudi že večkrat, da sem panj, ki je imel samo trotovo zalego, naveznil na dober močen panj. Nisem sicer koj nobenega posebnega sovraštva med čebelami zgornjega in spodnjega panja zapazil; al ko sem pustoto nazaj iz ajdove paše dobil, ni imela celó nič čebelne, ampak samo trotovo zalego. Čebele so mi toraj dobro matico pokončale, in trotovko ohranile.

Iz vsega tega sem bil prepričan, da ni prav brez nevarnosti panjeve, kateri imajo dobre matice, kar tje v en dan skupaj devati.

Ako bi se mogla trotovka dobiti in pokončati, bi se dal tak panj gotovo brez vse nevarnosti s kakim drugim panjem združiti, kateri dobro matico ima, al trotovka se, kakor tudi Dzierzon sam pravi, od delavnih čebel skoraj prav nič ne razloči, zato je tudi skoraj ni mogoče dobiti in pokončati.

(Dalje prihodnjič.)

Zdravniška novica.

Če človek spanja nima.

Človek, ki spanja nima brez posebne bolezni, je revež; premetuje se v postelji, pa zaspanec le ne pride. Zdravniki dajejo takim omotice (narkotina), ki pa ne ostanejo zmirom brez škodljivih nasledkov. Želeti bi bilo tedaj kaj, kar taci nasledkov nima, in mnoge skušnje so pokazale, da mlekokisli natron (natrum lacticum) ima to moč in njemu enako pa tudi kislo mleko. Na večer tedaj nič družega vžiti kakor samo kislo mleko, naredí — tako pravijo — človeku spanje. Skušnja je lahka, dober kup in brez škode.

K spravi slovenskih strank.*)

Po slovenskih časnikih čitam klic po spravi. Katerega rodoljuba bi ta klic ne razveselil; vsaj smo imeli dosti priložnosti pokušati prokleta seme nesloge! Bog nam daj spravo, to je, pravo spravo, pošteno spravo!

Ali je pa tudi upanja kaj do take sprave? Prav zeló bi nas veselilo, ko bi môgli reči: da, — al kdor vé, da starodavni program slovenski poleg lojalnosti do svojega vladarja obstaja iz dveh — neločljivih načel, ki ste vera in narodno pravo, in kdor, kakor jaz, naše „mlade“ pozna, nima upanja do trdne in stalne sprave. Dokler stojijo mladoslovenci na brezverskem stališči, med nami sprava ni mogoča; zakaj tega si naj nikdar ne domišljujejo, da bomo mi, podobni Judežu Iškarijotu, svetinje svoje vere zatajili in izdali. Vrh tega je z našimi „mladimi“ razgovor o tej stvari nemogoč, ker sami prav za prav ne vedó, v čem da obstojí njihov „liberalizem“. „Slov. Narod“ je sicer že stokrat povedal, da od svojih liberalnih načel odstopil ne bo; a tega nam nikdar jasno ni še povedal, kaj si misli pod svojimi liberalnimi načeli? Kakor je liberalizem sam na sebi načelo breznačelnosti, tako nam tudi „Narodov“ liberalizem vsak dan kaže drugo barvo. Izprva je proglasil vse za liberalno, kar so Dunajski judje za liberalizem proglasili. Zdaj so se mu oči nekoliko odprle, a vendar še tava v nekem polspanji med krščanstvom in novomodnim brezverstvom. „Kako hoče slepec slepca voditi? Ali ne bodeta oba v jamo padla? Kako hočejo „Narodovci“ Slovence voditi, ko sami ne vidijo in ne vedó, kam bi jih peljali? Naroda našega prava luč je njegova vera; a liberalci nimajo vere, vsaj so si na prapor svoj „konfessionslosigkeit“ zapisali, zatoraj hodijo v temi. Mi vselej vemo, kaj je prav in kaj ni prav, a oni tega ne vedó.

Pri nas na Slovenskem duhovi še niso tako ostro ločeni, da bi se dale svete besede: „kdor ni za mene, on je zoper mene“, in „kdor za mano ne zbira, on razkropčuje“ popolnem razumeti; a jaz sem imel priložnost opazovati katoličane in liberalce na Nemškem; ondi sem prav očitno videl razloček. Nemški katoličani — in hvala Bogu, da je njih število veliko — niso to samo po imenu, ampak tudi po življenji; nemški liberalci pa se véde brez vse moralčne moči: pred mogočnim se trese in vklanja, nižega zatira in odira; laž prodaja za resnico; cerkve za-nj ni, „vsaj po njegovih mislih ni Boga“; nehvaležen je dobrotniku; reveža suje od sebe, bogatinu se laska; plemenitega, požrtvovalnega človeka ima za bedaka; nič na svetu pa huje ne sovraži, nego katoliškega duhovna, in ko ne bi stalo kmečko ljudstvo za duhovni, liberalci bi jih žive drli. „Denar, denar — vse, vse za denar!“ to je njihovo geslo. Prišel sem enkrat v gledišče; igrali so neko francosko „komično opero“; oj! kakošno nemoralčno brezno, v katero se človečanstvo pogrezuje po liberalizmu in materijalizmu. Med živahnim rokoploskom občinstva poveličaval se je greh. V srce me je bolelo to videti, da zapustim gledišče in tečem proč kakor požigalec.

Ko sem še v šolo hodil, in sem čital zgodovino starodavnih rimskih carov, kako tiransko so mučili kristijane, nisem mogel zapopasti, kako da se v vsem onem

*) S tem člankom, katerega smo z nadejanim privoljenjem častitega gospoda pisatelja nekoliko okrajšali, končamo obravnavo o „spravi“ naših strank, vedé, da je le prazna slama, ki bi jo mlatili v tej zadevi.